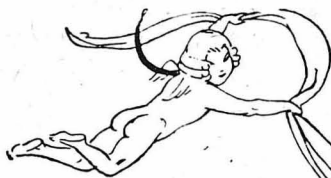

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΦΟΥΡΡΙΕ

Οι κυνηγοί καθισμένοι γύρω - γύρω στη φωτιά, λέγαν ο καθένας τὰ κατορθώματά του "Όλοι κύτταζαν νὰ διηγηθῶν τὴν περὶ περιεργὴ ἱστορία τους. Ἀφοῦ εἶπαν, οὐ ἤθελαν, ἔλαβε κ' ὁ Μάριος τὸν λόγο.

— Ἡ περὶ περιεργὴ περιπέτεια γίνηκε σ' ἐμένα. Θὰ σὰς φανῆ ἀπίστευτη. Καὶ ὅμως σὰς ὀρκίζομαι, πὼς εἶν' ἀληθινή.

«Εἶπε τώρα κάμποσα χρόνια, πού με δύο φίλους μου, ἐπηγίναμε στίς Ἄλπει, νὰ κυνηγήσουμε ἀγριοκάτσικα, ἐκεῖ κοντὰ στὸ Σαμμονί. Εἶχαμε καὶ δύο ὀδηγούς μαζί μας. Κινήσαμε ἐνωρίς καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι φθάσαμε στὸ Λευκὸ Ὄρος, χωρὶς νὰ συναντήσουμε τίποτε, ἀπολύτως.

Καθίσαμε σ' ἓνα ἀπάγκιο γιὰ νὰ πρῶγευματίσουμε.

— Δὲν ἀνεβαίνομε νὰ ποῦμε τὸν καιρὸ μας εἰς τοὺς πάγους, εἶπε ὁ συντροφός μας Κασμαγιού.

— Μιὰ καλὴ καὶ πρωτότυπη ἰδέα, εἶπαμ' ὄλοι.

Οἱ δύο ὀδηγοὶ ἦσαν πρόθυμοι γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσουν.

Ἐφοδιασμένοι με ξινάρια κατεβήκαμε σὲ μιὰ τρύπα, πού ἦταν σὰν σπηλαίον, φιασμένο ἀπὸ πάγους καὶ ἀρχίσαμε νὰ σκάβουμε γιὰ νὰ περάσουμε, ἀλλὰ σὲ λίγα λεπτὰ γυρίσαν τρομαγμένοι.

Μᾶς εἶπαν πὼς, καθὼς ἔσκαζαν τὸν πάγο, βῆκαν δύο πόδια πού φοροῦσαν, καὶ παράξενες μπότες ὑψηλές.

— Κάποιο πτώμα περιηγητῶν, εἶπαμε ὄλοι, θὰ πλακώθηκε καὶ θὰ θάφτηκε ἀπὸ τὰ χιόνια, ποιὸς ξέρει ἀπὸ πότε!

Τρέξαμε ὄλοι πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἀρχίσαμε νὰ βγάζουμε τὸ πτώμα ἀπὸ τὸν πάγο. Ὅταν ὅμως τὸ ἐλευθερώσαμε, εἶδαμε με κατὰ-πληξί μας, οὐ δὲν ἦταν περιηγητῆς. Φοροῦσε καὶ περιεργὰ ἐνδύματα πού φοροῦσαν στὴν παλιὰ τὴν ἐποχὴ, στὸ καιρὸ τῆς Μεγάλῃς Ἐπαναστάσεως. Ἐπανοφόρι με μεγάλα διαχωρίσματα καὶ περισκελίδια με πόρτες ὀσημένες. Στὸ κεφάλι του εἶχε περούκα με κοτσίδες καὶ καπέλλο τριχωτό. Στὴ ζώνη του κρεμόταν ἓνα πιστόλι, μεγάλο καὶ βαρὺ, κυρτὸ, ἀπὸ ἐκεῖνα πού εἶχαν οἱ παππούδες μας στὴν ἐπαναστάσει.

Τὸ χρώμα του, δὲν εἶταν σὰν χρώμα νεκροῦ. Τὸ πρόσωπό του εἶταν δροσερὸ καὶ ροδοκόκκινο, σὰν νὰ μὴν εἶταν πεθαμένος, ἀλλὰ ὡσὰν νὰ ἐκοιμόταν. Ἐὰν δὲν εἶταν τὸ κοκκάλαμα τοῦ σώματος, μπορούσε νὰ ὀρκισθῆ κανεὶς, οὐτὸς ὁ περιεργὸς ἐκείνος ταξιδιώτης ζῶσε.

Μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, τὸν μεταφέραμε στὸ καταφύγιό μας, ὅπου ἀνάψαμε μιὰ καλὴ φωτιά.

— Καθόλου παράξενο, νὰ μὴν εἶνε καὶ νεκρός, μᾶς εἶπε ὁ Κασμαγιού.

Καὶ ἐπειδὴ ἐμεῖς τὸν κυττάζαμε περιεργὰ.

— Χμ! ἐπανάλαβε, μὴν τὸ βρῖσκετε παράξενο. Ὁ πάγος ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρῆ. Ἐχει ἀποδειχθῆ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι πού κοιμήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι, διατηρηθῆκαν σὲ ληθαργικὴ κατάστασι, μὴνες ὀλοκληρούς. Τὸ χρώμα τους μένει πάντα δροσερὸ, τὸ δὲ σῶμα τους δὲν παρουσιάζει κανένα σημεῖο ἀποσυνθέσεως. Πιθανὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, νὰ εἶνε μόνον λιποθυμισμένος. Ποιὸς ξέρει μήπως, ἂν τὸν μεταχειρισθῶμε ὡπὼς πρέπει, δὲν τὸν ξαναφέρουμε εἰς τὴν ζωὴ!

— Ἄς δοκιμάσουμε, τοὺς εἶπα.

Γιομίσαμε με χλιαρὸ νερὸ, ἓνα καουτσουκένιο μπάνιο, ἐγδύσαμε τὸν ἀγνωστο καὶ τὸν ξαπλώσαμε ἀμέσως μέσα. Ἄν καὶ ὄλοι εἶχαμε τὴν ἰδέα οὐτὴ ἢ ἐπιχειρήσις μας αὐτὴ ἦταν ἀνόητος, ἐν τούτοις ὅμως παρακολούθησαμε τὸ ἔργον, με συγκίνην καὶ περιεργεῖα μεγάλη. Ἐπειτὰ ἀπὸ μισῆς ὥρας μπάνιο τὸ σῶμα ἔγασε τὴν σκληροτητά του καὶ ξαναπέκτησε τὴν εὐκαμψία του, τὸ αἷμα ἀρχισε νὰ κυκλοφορῆ καὶ ἀρχίσαμε νὰ ἀντιλαμβάνομεθα τὴν λειτουργία τῶν ὀργάνων.

Φαινόταν σὰν νὰ ξαναγρόταν στὴ ζωὴ.

Ξαφνικὰ φωνάξαμε ὄλοι ταραγμένοι. Ὁ νεκρὸς ἀρχισε ν' ἀνοίγῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ μᾶς κυττᾷ. Ὁ Κασμαγιού ἔτρεξε, ἔφερε ρακὶ καὶ τὸ ἔδωσε νὰ πῆ. Τὸν βγάλαμε ἀπὸ τὸ νερὸ, τὸν τυλίξαμε με ζεστὰ σκεπάσματα καὶ ἀρχίσαμε ὀλοκὸν νὰ τὸν τρίβουμε δυνατὰ.

— Ποῦ βρῖσκομαι; ψιθύρισε.

Ἐμεῖς διπλασιάσαμε τίς ἐντριβές. Σὲ λίγο συνήλθε στὴν ἐντέλεια, εἶχεν ἀναστήθῃ. Τοῦ δόσαμε τὰ ρούχα του καὶ τὸν βοήθησαμε νὰ ντυθῆ.

— Πολίται, μᾶς εἶπε με καθαρὴ φωνή, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τίς περιποιήσεις σας. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, πὼς βρῖσκομαι μαζί σας; Θὰ με πῆρε, χωρὶς ἄλλο, ὁ ὕπνος στὰ χιόνια.

— Σ' εὐχαρίσωμε ἔσκαζομεν ἀπάνω στοὺς πάγους.

— Αὐτὸ, βέβαια, θὰ συνέβη. Πὼς τῶκαθα ἐγὼ! Ἀργοπόρησα πολὺ... Τὶ ὄρα εἶνε... Τ' ἀλόγῳ μου μὴν τὸ εἶδατε;

Τὸν κυττάζαμε ὄλοι σαστισμένοι. Ἐκείνος μᾶς ἀτένιζε με ἓνα βλέμμα ὑπόπτο.

— Ποιοὶ εἰσθε; μᾶς ἐρώτησε ἀπὸ τὰ ρούχα πού φορεῖτε δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω,

σὲ ποιῶν τὰ χέρια ἔπεσα!

— Εἶσαι μέσα σὲ φίλους, τ' ἀπάντησα.

— Καὶ ποὸς μοῦ τὸ βεβαιώνει αὐτό; Δὲν εἰσθε λοιπὸν πράκτορες τῆς Ἀγγλίας ἢ τέκνα τῆς Ἑλβετίας;

— Οὔτε ἀπὸ ἐκείνους εἶμεθα, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἶμαστε Γάλλοι.

— Εἰσθε λοιπὸν πολῖτες τῆς μᾶς καὶ ἀδιαίρετου δημοκρατίας; Γιατὶ δὲν μ' ἀπαντᾶτε;

— Ἀφοῦ σοῦ εἶπαμε ὅτι εἶσαι μέσα σὲ δικούς καὶ φίλους;

— Τότε καλὰ! Ἄλλὰ μὴ με κρατεῖτε, ταξιδεύω γιὰ ὑπόθεσι ὑψίστης σπουδαιότητος. Ποῦ εἶνε τ' ἀλόγῳ μου, ἢ δώστε μου ἓνα ἄλλο καὶ θὰ σὰς τὸ πληρώσω.

Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ χούφτα νομίσματα τῆς ἐπαναστάσεως.

— Τὸ ἀλόγῳ σας, σίγουρα, θὰ θάφτηκε κάτω ἀπὸ τοὺς πάγους, τ' ἀπάντησε ὁ Κασμαγιού.

— Τὶ νὰ κάμω; Μπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ σὰς;

— Μιλήστε, τοῦ εἶπα χωρὶς φόβου.

Πηγαῖνον νὰ συναντήσω τὸν ἀρχιστράτηγον τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας, ἔχω μιὰ μυστικὴ ἐντολὴ τῆς Κυβερνήσεως νὰ πάω στὸν Βοναπάρτη. Δὲν πρέπει οὔτε στιγμὴ νὰ χάσω... Πρέπει νὰ φύγω τὸ ταχύτερο. Νὰ φύγω τώρα ἀμέσως... Τὸν ἀκούγαμε με ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Πολίται, ἐξακολούθησε με χαμηλὴ τώρα φωνή, παρασκευάζονται μεγάλα γεγονότα. Ὁ Βοναπάρτης κατάνησε πλέον ὀχληρός. Ἡ νίκης τὸν σκεπάζουσε με τὰ φτερά τους. Ἡ Κυβέρνησις θέλει νὰ τὸν ξεφορτωθῆ, ἀλλὰ δὲν τολμάει. Ὁ Μπαρράς ἔχεινε ὄργανο τῶν θεληγῆτων τῆς Ἰωσηφίνης. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ εἰς τὰ ὄρατα τῆς τὰ μάτια. Ἡ γυναίκες θὰ καταστρέψουν τὴ Δημοκρατία.

— Εἶνε πολὺς καιρός, πού πέθανε ὁ Μπαρράς καθὼς καὶ ὁ Βοναπάρτης! διέκοψα ἐγὼ.

— Τὶ κάθεστε τώρα καὶ μοῦ λέτε! Ἐγὼ εἶνε ὀκτὼ ἡμέρες πού ἀφῆκα τὸν Μπαρράς. Μήπως τὸν δολοφόνησε κανένας;

— Πέθανε στὸ κρεββάτι του πρὸ... ἐκατὸν ἐτῶν!

— Ἀφήστε τ' ἄσεται, σὰς παρακαλῶ, μᾶς ἀπάντησε τραχέως, δὲν ἔχω καρδιά ν' ἀκούω τίς μωρολογίες σας.

Κι' ἔβαλε τὸ χέρι του ἀπάνω στὸ πιστόλι.

— Ἐκατὸ ὀλοκληρὰ χρόνια, τοῦ εἶπα, πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ὅπου μᾶς διηγείσθε.

Τοῦ εἶδα ἓνα τάλληρο με τὴν εἰκόνα τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ'.

Ἐδίαβασε:

«Ναπολέον, Γὸς Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων 1869».

— Ὁ Βοναπάρτης ἔγεινε αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Ναπολέον ἦταν ὁ ἀνεψιὸς του, τοῦ εἶπα.

Ἐφραε τὸ χέρι του στὸ μὲτόπό του.

— Μήπως ὄνειρεύομαι! μουρολογεῖσαι.

Μᾶς κύτταξε προσεχτικά.

— Φορᾶτε καὶ φορέματα ἐντελῶς παράξενα! μᾶς λέγει.

— Καθόλου, τ' ἀπάντησα. Σὺ εἶσαι ντυμένος με τὸ συρμὸ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

— Καὶ τὰ δὺλα αὐτὰ; ρώτησε, δείχνοντας τὰ κυνηγετικὰ μας ὄπλα. Εἰσθε στρατιῶται, ἀλλὰ σὲ τίνοσ τὴν ὑπηρεσία;

— Εἶμεθα κυνηγοὶ ἀπλῶς καὶ ζῶμε ὑπὸ τὴν τρίτῃ δημοκρατία.

— Δὲν ἐννοῶ. Μήπως βρῖσκομαι μέσα σὲ φρενοκομεῖο; φώναξε.

Ἐτραβῆξε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε.

Ἐνας ἀέρας παγωμένος τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο, ἀφήκε μιὰ διαπερατικὴ κραυγὴ καὶ ἔπεσε ξερός μεσ' στὰ χέρια μας.

Τοῦ κάκου προσπαθήσαμε νὰ τὸν ἐπαναφέρουμε εἰς τὴ ζωὴ. Αὐτὴ τὴ φορὰ φαινότανε πραγματικὰ νεκρός.

Ἐμεῖναμε στὸ πόδι ὀλοκὸν τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα.

Τὴν ἐπομένη σκάσαμε ἓνα λάκκο μέσα στὸ χιόνι καὶ τὸν θάψαμε.

Ἐὰν ἢ χιονοστιβάδες δὲν τὸν μετακίνησαν, στὴν ἴδια θέσι θάνε ἀκόμα...

Καὶ ὁ Μάριος προσέθηκε με κάποια εὐχαρίστησι:

— Νὰ μιὰ φορὰ περιπέτεια, ἔ... Δὲν εἶνε ἔτσι;

Εὐγένιος Φουρριέ